

Прості життєві істини Олександри Хитрої

Біля приміських кас гамірно. Перед деякими віконцями невеликі черги. Касу №10 обслуговує квитковий касир Олександра Хитра. Перед нами двоє людей. Квиток, ще квиток і наша черга. Ми просимо квиток на... особисте спілкування в режимі інтерв'ю. Такий "напрямок" став цілковитою несподіванкою для Олександри Михайлівни. Зрештою далеко не першою несподіванкою за двадцять шість років роботи на залізниці. Серед них, наприклад, Подяка від Державної адміністрації залізничного транспорту України (2004) та Подяка міністра транспорту України (2010). Про несподівані повороти долі, роботу та уроки життя наша розмова з Олександрою Хитрою.

– Олександро Михайлівно, ваш вибір професії пов'язаний з дитячою мрією?

– Зовсім ні. Школяркою я мріяла стати вчителькою початкових класів. Навчалась добре. Часом мені навіть довіряли допомагати перевіряти зошити. Я цим дуже тішилась. Прикладом для мене була вчителька російської мови Галина Євтухівна. Якось вона розпитувала мене про мій майбутній вибір фаху. Я, звичайно ж, розповіла про свій намір. А потім Галина Євтухівна сказала моїй мамі, що мене краще відрадити від такої важкої та невдячної праці. Нервування, "спіпання" за зошитами... Усе це вона знала з власного досвіду і їй було шкода мене... Після тієї розмови батьки порадили мені придивлятися до інших спеціальностей.

– Не шкодуєте, що не наполягли на своєму?

– Ні. Я завжди слухалась батьків. Якщо вони щось радять, значить мають на це підстави.

– Що ж було далі?

– Навчання у Львівському технікумі промислової автоматики, робота на заводі "Мікроприлад", заміжжя, народження сина Олега...

– А як ви стали залізничницею?

– За порадою хресної матері. У середині 80-х я сиділа вдома з малим сином. Хотілося працювати, але як бути з дитиною? Тоді хресна мама, Ганна Василівна, сказала: "Тобі потрібна позмінна робота. Спробуй пошукати на залізниці. Попитай на вокзалі". Пішла

я на вокзал. І, на моє здивування, знайшлася для мене вакансія. Мене прийняли на роботу телеграфісткою у об'єднане дорожнє бюро з розподілу і використання місць у пасажирських поїздах (ОДБ).

– Швидко призвичаїлись на новому місці?

– Не дуже. Потрапила туди у "гарячу" пору – влітку. Пасажиропотік зріс – роботи повно, а я не знаю з чого почати. Тоді наш начальник Андрій Якович Литвинюк дав мені розклад руху поїздів і сказав, що за кілька днів я повинна його знати. А решта – "дивись що і як роблять інші, питай". Часу на навчання чи стажування нема – роботи повно. Я спочатку злягалась, думала, що не зможу все це осягнути, але й сама не помітила, як призвичаїлась до роботи, навчилась працювати в ланцюжку "касир – диспетчер – телетайп". А на вдосконалення професійних навичок пішов не один місяць.

– Олександро Михайлівно, а хто найбільше допоміг Вам у той період?

– Всі, хто мав досвід роботи в ОДБ. Але найбільше, напевно, начальник бюро. Андрій Якович умів навчати на реальних прикладах. Не повчав, а задавав питання, які допомагали зорієнтуватись і швидко прийняти правильне рішення. Завдяки такому навчанню я краще підготувалася до екзаменів.

– Тобто огірів у роботі не було?

– Була одна ситуація. Я трохи помилилась. Дуже переживала, що

скаже на це керівник. Але Андрій Якович сказав: "Не помиляється той, хто нічого не робить".

– У вашій роботі були ще якісь випробування?

– Так. Після десяти років роботи в ОДБ, у кризовий період 90-х, я потрапила під скорочення. Тоді мені здавалось, що це безвихідь, велика біда. Пригадую, як ходила управлінням із обхідним листом, присіла на якусь лавчину перед закритим кабінетом. Я дуже переживала і це, мабуть, кидалося у вічі. Надійшла якась старша жіночка, запитала що в мене сталося. Вже й не пам'ятаю, що я їй говорила. На усе життя я запам'ятала її слова: "Дитино, запам'ятай, все, що відбувається – на краще. У житті ти ще не раз це зрозумієш". Так воно й сталося... Часто згадую ці слова, коли хтось нарікає на життя. Тепер я розумію, що на все – Божа воля.

– Чим кращим ця ситуація обернулася для Вас?

– Мені запропонували роботу касира приміських кас. Тут дуже хороший колектив. Я постійно відчуваю підтримку колег по роботі: і щодня, і в складних життєвих ситуаціях. Нерідко буває важко працювати з пасажирами, але я не шкодую, що залишилась тут.

– Що найважливіше у Вашій роботі?

– Бути уважним. Ми ж маємо справу з квитками і з грошима. Важливо нічого не переплутати, особливо у гармидері та метушні, яку часто створюють пасажири. То нікого нема, то раптом вже черга і всі поспішають, пхають на купу гроші і посвідчення – де чиє невідомо. Треба часом людям і про порядок нагадати.

Ще важлива терплячість, доброзичливість. Буває, підходять до каси старенькі. А до якої станції квиток їм потрібен – не пам'ятають. Тоді згадуємо разом, намагаємось не затримувати інших пасажирів.

– А що найважче?

– Власне, робота з людьми. На роботі, як і вдома. Буває день, коли панує злагода і порозуміння, всі чемні, а трапляється й навпа-

ки. А тут ще й різні люди із різним вихованням та настроєм... Треба уміти на відверто провокаційні запитання відповідати так, щоб нікого не образити. Нині ж усі в життєвих клопотах.

Особливо складно перед святами. Всі поспішають, усім треба всюди встигнути і якнайшвидше, а тут приміське сполучення, багато людей, черги. Роздратування наростає. Пасажири роздратовані на касирів, касири – на пасажирів...

– Олександро Михайлівно, Ви маєте рецепт, як втриматись від такого роздратування?

– Тільки з Божою допомогою. От в часі Великого посту у церквах роздумують над стражданнями Ісуса, над Хресною дорогою. Кожна станція Хресної дороги також нагадує, що поганого робимо своїм ближнім. Що зробив ближньому – те й Христові. Тобто, скривдив не тільки людину... Постійно собі нагадую про це і про те, що терпіння і мовчання – золото.

Звичайно, людина слабка і часом піддається злості чи роздратуванню, але, упіймавши себе на такому, намагаюсь докласти всіх зусиль, щоб таких випадків наступного дня не було. Що дасть людині її гнівливість? Нічого. Тільки мучитиме саму людину і ускладнюватиме її життя.

– У спілкуванні з людьми швидко бачиш свої слабкі сторони і, так само, слабкі сторони суспільства. Чого, на вашу думку, бракує нашому суспільству?

– Поваги до себе та до інших людей, особливо до старших. Я не

раз чула таке запитання: "І чого ті пенсіонери туди-сюди їздять? Та сиділи б уже вдома!". І це говорять немолоді люди, які, напевно ж, мають стареньких батьків.

Під час дачного сезону часто їздять літні люди. Бачу їхні посвідчення: 1931-й, 1933-й роки народження... Немолоді, але ще тримаються... Питаю часом: "А чому діти чи внуки не допомагають вам?". У відповідь чую: "Сидять без роботи, за проїзд треба платити, а у мене – посвідчення...". "Як же ви витримуєте і дорогу, і роботу, потім знов назад?..". "А поки ноги носять, треба помагати...". Хіба ці люди не варті поваги?

– Чим займаєтесь у вільний час?

– Мій вільний час – моя трирічна внучка Соломійка, моя втіха. У неї безліч запитань і на всі треба дати відповідь, ще й добре подумати, що відповідаєш, бо вона ж усе запам'ятовує. Тому розмовляю з нею як із дорослою. Цілковито серйозно. Коли повертаюсь з роботи, вона цікавиться: "що робила", "кому квитки продавала", "куди люди їдуть"?.. Займаюся всліякою хатньою роботою. Вишила один образ. Хотілося б вишити ще.

– Якби у вас хтось запитав пораду на ціле життя, що б Ви порадили?

– Бути добрішим, вміти прощати і завжди бути чесним зі самим собою. Тоді й усі проблеми вдасться подолати.

– Дякуємо за розмову.

Ольга ПАДКОВСЬКА

На Закарпатті відбулися шахові "дебати"

13 листопада 2011 року в Ужгороді з ініціативи управління у справах молоді та спорту та управління з питань внутрішньої політики Закарпатської обласної державної адміністрації відбувся VI шаховий турнір серед команд обласних організацій політичних партій України, присвячений 67-й річниці визволення Закарпаття від німецько-фашистських загарбників.

У змаганнях взяли участь 26 кандидатів у майстри спорту та 4 першорозрядники від 10 найчисельніших політичних партій. Команду Закарпатської обласної організації партії "Відродження" представляли два кандидати в майстри спорту – працівник територіального комітету профспілки А. Прокопчук, представник локомотивного депо Мукачєво В. Ковардан і стрілець Мукачєвського загону воєнізованої охорони, шахіст І розряду М. Севаст'янов. Турнір проходив у 5 турів. У напруженій боротьбі шахісти Закарпатської обласної організації партії "Відродження" посіли почесне друге призове місце.

Ярослав АФТАНАС, голова Закарпатської обласної організації партії "Відродження"

Ювілей залізниці у студентському колі

З нагоди Дня залізничника та 150-річчя Львівської магістралі профком студентів Львівського факультету Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна 4 листопада у диско-клубі "Тортуга" організував святкову студентську вечірку.

Від адміністрації та профспілкового комітету студентів привітали зі святом заступник декана факультету Микола Баб'як та голова профкому студентів Юлія Германюк.

Святкувати майбутнє професійне свято та ювілей залізниці прийшло понад 100 студентів. "У формі гри ми зімітували прибуття до Львова першого поїзда "Ярослав", – розповіла голова профкому студентів факультету Юлія Германюк. – Кожен із учасників команди волею жеребу демонстрував певну деталь потяга – один був колісною парою, другий – семафором, третій – візком і т. д. Разом

команда таким чином "склала" поїзд, який із гучним гудком "прибув" до Львівського вокзалу. Студенти побачили й відеосюжет про історію залізниці".

Не оминули на святкуванні і гострої соціальної тематики. "Оскільки на магістралі зараз триває проект "Профілактика ВІЛ/СНІДу серед працівників Львівської залізниці", то ми разом із студентом 4 курсу Тарасом Заньківим, як учасники тренінгу з підготовки тренерів із профілактики цієї хвороби, вирішили торкнутися такої важливої теми, – зазначила Юлія Германюк. – Адміністрація нас у цьому підтримала. Кожен, хто прийшов на вечірку, отримав брошуру "10 фактів про СНІД", а упродовж вечора студенти побачили соціальну рекламу про СНІД, завдяки грі визначили свій рівень знань про поширення хвороби. Переможцям конкурсів ми дарували сувенірні магніти із тематикою цього соціального проекту".

Галина КВАС

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської
залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Богдан ЮРОЧКО.....226-59-27
Коректор Валентина СУТАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
Залізничник**

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 35 813.
Замовлення 1695.
Зверстано у комп'ютерному центрі
редакції газети "Львівський
залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕЛІЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися
Теслюк, Галина Квас, Олександр
Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".